

МОТОЦИКЛ

Organ for Dansk Ural/Dnepr Motorcykelklub
www.ural.dnepr.dk

Karsten Hansen kan med rette være stolt over at eje den første indregistrerede lzh i Danmark. Det er en model "Jupiter 2", den er i fin stand og noget så flot lakeret.

Redaktørens ævl

Så kom den (mig bekendt) første danske Izh motorcykel på plader. Fire, fem andre ejere af en Izh er i gang med restaureringen og må nu se sig overhalet inden om af Karsten Hansen. Et af problemerne med den maskine er, at selv om at der er lavet et par millioner, så fordeles det på en 18-19 modeller fordelt på typerne Jupiter og Planeta, og at der ikke er nogen dansk forhandler af reservedele. Man skal til Polen, Baltikum eller længere østpå. Jeg har dog opfordret Olliver Bartsch fra Pütnitz til at gøre noget ved sagen, og venter spændt på om han tager udfordringen op.

Lidt filosoferen over russere

Jeg tror på, at fra den dag, hvor man har anskaffet sig en "russer" til det hele kører, som det skal, er der nogle trin man skal igennem:

1. Maskinen skal snarest gøres så meget klar, at den kan gå gennem syn – og eventuelt toldsyn.
2. Man skal give sig til at køre på den, for at finde ud af hvormeget man nu vil gøre ved den. Det er her klogt at møde flest mulige fra klubben, for de har alle nogle erfaringer og realiseret nogle vældigt gode ideer.
3. Så er der tid for den store restaurering. Også selv om man ikke ønsker at over-restaurere, men vil holde den tæt på originaltilstanden. D.v.s. OK, men bestemt ikke smuk at skue
4. Herefter kan man køre igen. Vi er nu kommet til sidste fase. Hvis du er heldig, så kører den bare, men det kan lige så vel tænkes, at forskellige "sygdomme" dukker op. Det er min overbevisning, at de problemer, der nu kan vise sig, en for en skal findes og rettes. Det kan måske vare et år, før alle svagheder er fundet, men derefter skulle din russer også gerne køre uden nævneværdige problemer fremover.

Nye hjemmesider på dansk

Antallet af hjemmesider på internettet, der omhandler Ural og Dnepr stiger. På dansk har Edmund Andersen lavet <http://uraldnepr.dk>. Jørgen 'Hattemager' Sørensen <http://www.dneprside.dk>. Jørgens side kan blandt andet prale af noget så (forholdsvist) sjældent som et reservedelskatalog for K750. Jeg glæder mig over det gode initiativ. Min egen side www.ural.dnepr.dk er desværre blevet meget forsømt af sommerens rejseliv og motorcykelkørsel; så her har jeg noget at tage fat på.

Det ser i det hele taget ud til at der omsider er ved at komme gang i sjællænderne, mere præcist københavnere og nord(kyst)sjællændere. Folk som bl.a. Søren Westborg, Tisvildeleje, "Banjohans", Jørgen 'Antikrist' Hansen, Peter 'Stådreng' Græsted, Jørgen Sørensen København og Peter Fisker i Dragør rører en del på sig, og det kan der vist kun komme noget godt ud af.

Rindsholm kro

Kromanden afholder sit eget frie og frivillige veterantræf. Der er ingen stramme regler. Kører man i eller på et gammelt køretøj, så kan man bare møde op og vise det frem. I år var det den 29. august. Vejret var upåklageligt, og der var et meget stort fremmøde, både af gamle biler og motorcykler og af besøgende. Det hele er ganske gratis, og det eneste krofatter har ud af det er vel et forøget salg af mad og drikke.

Flere klubkammerater dukkede op. Tre af os medbragte vores "russer", det var Søgård Kyndesen (der altid er på pletten) og Edmund Andersen. Nåh ja, jeg skal ikke glemme mig selv. Jeg fremviste min olivengrønne MT16 iført kamouflageuniform, bælte, skrårem og hele forklædningen. Der var betydelig interesse for vores motorcykler, og jeg havde rigtigt travlt med at tale og forklare.

Skovbyringtræf

Af gode grunde (jeg var syg) kom jeg ikke til træffet, som Claus Dal arrangerede på Skovbyring nær Vojens. Jeg har forsøgt at ringe til Claus, men kan kun give ham ret – han er ikke nem at træffe på telefonen. Jeg har efterlyst vidner på vores mailingliste, men det er ikke lykkedes mig at få nogen form for rapporter, om hvordan træffet forløb. Hvis du var med og kan fortælle derom, så behøver du ikke at skrive en artikel. Ring til mig, og jeg vil bringe rapporten i næste nummer af dette blad.

Emanuel med sin
smukke M72
i Rindsholm

24 kædesavsmotorer!

En gal tysker besluttede sig til at bygge sin egen motorcykel sammensat af motoreren fra en Dolmette kædesav. Hver højeffektive 2-takts kædesavsmotor er på 79 ccm (boring 52 mm, slaglængde 37) med 1 kg per HK.

Sammenlagt har vi nu en MC med disse data:

- Motorvolumen 1,9 Liter
- 24 cylindre
- Effekt 170 HK
- Moment 130 Nm
- max 15.000 omdrejninger/minut
- Egenvægt 300 kg
- Længde 3,87 meter
- Max. hastighed er 260 km/h

At motorcyklen overhovedet er blevet til mere end ren fantasi, synes jeg er meget imponerende. Den ser ikke ud til at være forberedt for sidevogn, og jeg har en mistanke om, at skarpe sving er ikke dens stærke side. Intet baggear.

Oplevelserne var fine - vi nåede til Trondheim - på én Nimbus!

Johannes' kom aldrig ud af stalden - ville ikke lade - så efter et par dages forgæves reparation valgte han resolut at skifte til Nimbus'n. Min var ellers gået Als rundt i pinsen uden problemer overhovedet; men på den sidste prøvetur ned til Johannes brændte den hul i et stempel og åd lidt af cylinderen.

Ny på og afsted - vi kom til Skanderborg. Da skete det igen! Godt gemt i en hestetrailer blev Uralen fragtet til Vamdrup og herefter kørte vi til doktoren i Ølgod. Han heksede og konstaterede at tændingen stod ganske forkert. Mærket på svinghjulet var ikke tændingstidspunktet, som vi havde antaget; men var toppunktet (forunderligt, at den har kunnet køre ca 9000 km i den tro).

Nye cylindre/stempler - det hjalp selvfølgelig; men den kørte mærkeligt ujævnt - så mon ikke nye karburatorer...? Flemming fandt og skiftede nu kørte den endelig som en drøm. Vi fragtede russeren hjem efter en hel dags bekymring. Næste dag ville den ikke starte særlig villigt - justering af karburator igen. På prøveturene gik det egentlig tåleligt, dog klart bedst, når lyset var tændt!

Da var det, at Johannes skiftede sykel (som de skriver i Norge). Nå, vi haltede op gennem Jylland og så skiftevis på tændrør og justerede karburatorer - snart næsten helt hvide - snart helt sorte af sod.

Havde det ikke været fordi den sidste justering mens vi ventede på færgen i Grenå var gået godt, var vi vist stoppet her. Vi haltede videre fra Varberg. I Oslo blokede motoren et kort øjeblik - den havde spist al olien! Men vi kom da gennem Oslos forfærdelige trafik - de kører stærkt og tunnelerne er lange - heldigvis ingen afgifter for motorcykler.

Den største frygt var,... bare lortet ikke stopper i en tunnel! I Tyrstrand (nær Hönefoss) efterlod vi Uralen og meget andet godt bagage og krøb sammen på Johannes' Nimbus. Herfra gik turet fint - på nær regnen - én dag lå vi i teltet til kl 16 inden det lysnede så meget at vi kunne køre videre. Gennem Valdres højt til fjelds - der var stadig isflager i de højest beliggende søer og 1½ meter sne i vejkanterne nogle steder. Temperaturen var betænkelig nær nulpunktet.

Geiranger var flot - hvis bare der ikke var så mange lavthængende regnskyer. Atlanterhavsvejen ved Molde også enestående.

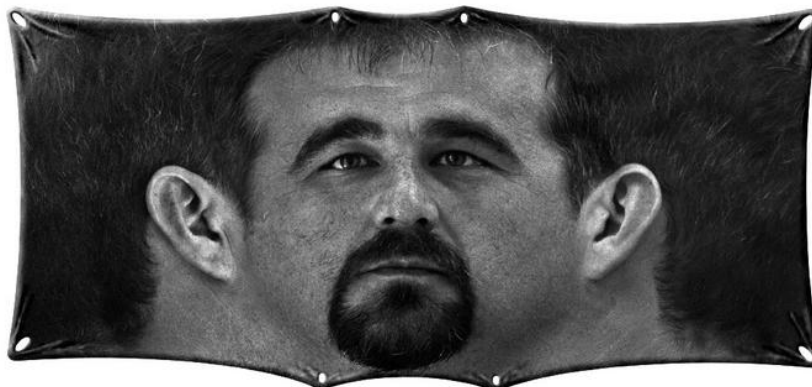
Trondheim blev altså det nordligste; men vi så da både helleristninger, løsgående køer på vejen og masse andre flotte fjelde inden vi hentede Uralen. Den kunne selv køre på én cylinder til færgen i Oslo - på nær de sidste 100m - da var der ikke mere strømpå batteriet (vi havde købt generatoren fra, da vi fandt ud af at der var over 20V på nettet - måske dårlig relæ?)

Herefter trak Nimbus'n russeren om bord på færgen - helt op på hængedækket. I Frederikshavn sørgede en lastbil fra Rygård for den videre transport hjem. I Give måtte Nimbus'n have en åndepause; men den slæbte også godt på to mand og en fyldt postsidevogn. Jeg har slet ikke omtalt hvor let det er at komme i snak med andre på sådan en tur. Ikke bare de halvgamle mænd; men også kvinder kom deltagende for at se dyret - det skal nu bemærkes, at de to af det andet køn var fra det tidligere DDR. De havde selv kørt meget på MZ og Scoda - og kendte til at måtte improvisere sig gennem en tur.

Lige nu går både Johannes og jeg og ser på adskilte cykler - vi ser mest på generator og relæ, og tror på at dette er årsag til al baladen.

Men turen var god.

Peter Junker Iversen

Motorcykeldagbog

Det er nok to år siden Edith og jeg sidst var i biografen. Så opdagede jeg, at man for tiden viser en film med den lokkende titel "Motorcykeldagbog". Nogle fascinerende billeder fra filmen dukkede op i Jyllandsposten. Den måtte jeg da se. Formanden fra Jawa-klubben, Erik Hald, lod sig også lokke.

Filmens hovedpersoner Ernesto Guevara og Alberto Granado kastede sig i 1952 ud på en 8000 km lang rejse gennem det sydamerikanske kontinent. De kører på en 500 cc Norton fra 1939. Motorcyklen har kendt bedre dage, alligevel kalder de den "Poderosa", "den kraftfulde". Sjældent har man set en så overlæsset motorcykel kombineret med så uhensigtsmæssig beklædning.

Filmen spænder over hele registret. Scener med nærmest stumfilmsagtig komik veksler med ubeskriveligt smukke scenerier, spænding, fjas med piger (noget som Alberto prioriterer meget højt) og scener der er ganske rørende eller triste.

Hvis du kun går efter at se motorcykeler, så må jeg skuffe med, at man ca. 1/3 inde i filmen må opgive at få den til at fortsætte, men rejsen må ikke stoppe. Jeg oplevede filmen som dels en rejse i Argentina, Andesbjergene, Chile osv, og dels som en rejse tilbage i tiden.

Det er ikke en dokumentar, men man forsøger ud fra deltagernes dagbøger at genskabe

tiden og rejsen så korrekt som muligt. Ernesto var dengang en 23-årig medicinstuderende af den bedre middelklasse i Buenos Aires. Oplevelserne på rejsen påvirkede ham så meget, at det ændrede både hans livssyn og hans liv. Han blev senere kendt som den revolutionære "Che" Guevara. Alberto Granado lever i dag, 81 år gammel i Habana, Cuba. Han har set filmen og rost den for sin ægthed. To steder i filmen fik han til at græde, det ene, hvor han måtte tage afsked med "Poderosa", som måtte opgives på turen.

Nu er det ikke hver dag, at jeg ser brasilianske film. Jeg kan kun sige, at det er en film på højde med hvad som helst, man kan lave i dag. Hvis du lige som Erik og jeg selv gerne ser film, der ikke er 100% forudsigelige, så prøv om du kan finde en biograf, der viser den. Jeg frygter, at den næppe vil køre i lang tid, der er jo ingen skyderi, eksplosioner eller biljagter i handlingen. Instruktør er Walter Salles og ledende producer ingen mindre end Robert Redford.

KØB, SALG & BYTTE

Eneste momsregistrerede importør af reservedele og brugte Ural/Dnepr i Danmark er Flemming Jensen, der på Forsomhovej 1, 6870 Ølgod har **Vestjysk Ural Import** Telefon 7524-6592 Mobil 2143-2730 hjemmeside www.ural.dk email: IMZ-Ural@mail.tele.dk

Flemming har hjemført et antal "projekter" (læs gamle motorcykler, der trænger til en kærlig hånd), som han gerne vil sælge.

Niels Ole Hald i Blommenslyst, Fyn (ikke klubmedlem) har en **M72'er med sidevogn fra 1947** med danske papirer, men p.t. uden plader. Den starter og motoren kører pænt. Delvist restaureret, men mangler det sidste. Den er sandblæst og pulverlakeret hvid - men ikke helt færdigt. Pris 20.000 kr. Ring på 6476-2775 og hør nærmere.

Lars Jørgensen, København vil sælge en militær cykel **MW750** (der også går under betegnelsen MB750) for 30.000 eller 32.000 kroner. Den er fra 1968, er olivengrøn med sorte striber og har en fabriksny motor med sovjetstjerne i såvel motor som gearkasse. Der **drevet sidevognshjul**, maskingeværford og benzindunke med i handlen. Afgiften på 911 kroner er ikke betalt. Som du sikkert ved er de militære maskiner fremstillet til høje kvalitetskrav og de er forholdsvis sjældne.

Lars har også en **nylakeret rød sidevogn**, hvor alle buler og grimme svejsninger er fjernet. Den er flot rød og kan erhverves for 2.500 kroner.

Email til ostman@webspeed.dk eller ring til 2215-5960

Per Steenberg i Karup er kommet til at købe 4 **Ural-motorcykler med sidevogne**. Det er 3 for mange, så han vil gerne sælge. Der er tale om 650 ccm årgang 1990-92.

Ring på 9710-2196 eller email Steenberg@privat.dk

M72 solomaskine fra 1950 med de originale russiske papirer. Den trænger til en kærlig hånd. Grim motor, men pæn lak. 12.000 kroner Tom Pedersen i Bagsværd er klar på mobilen 4013-4808!

Dnepr 650 cc fra 1977 med sidevogn og bakgear, synet og indregistreret sælges. Nye karburatorer, hjul, dæk, kardan. Helt nye reservedele medfølger, bl.a. landevejsfinale, stempler, kabler, vindskærm til sidevogn. 25.000 kroner eller bytte med en englænder større end 500 ccm.

John i Randers 8643-5857, mobil 4116-9044 email:GreatDane@c.dk

Carsten Schweder, Silkeborg har en masse dele til salg eller bytte:

- En **sidevogn** fra 1970 **med reservehjul** til en K650. 2.500 kroner
- **2-i-1 udstødning** til Ural fra 1993 komplet og ubrugt

Ring til Carsten på 8651-0072 eller email til Schweder@mail.dk

Jan Buchwald 5886-9363 sælger **elektroniske laderelæer 6V, 80 Watt**, der giver en mere sikker ladning og lader ved lavere omdrejninger. De er indstøbt i polyester og har ingen mekaniske kontakter, der bliver snavsede. De er tilmed lette at montere og kan normalt indbygges i den originale kasse. Prisen er indtil videre kr. 400,- + forsendelse (i reglen kr. 15,-). Han sælger også halogenpærer til 6 Volt 10 Watt til 60 kr + forsendelse.

Finn Olesen har lavet en samlet udgave af **nummer 1-7 af vores klubblad**, som han vil sælge for 100 kroner.

Finn har telefon 7595-4648 email: Finn-Katja@mail.tele.dk

Kim Rasmussen i Vig har **den engelske reparationhåndbog til en Dnepr MT-16**, til salg for 100 kroner. Selv om du ikke har lige netop en MT-16, så er der så mange gode og nyttige oplysninger i bogen, at de 100 kroner er en bagatel.

Ring til Kim på dette (mobil)telefonnummer: 2728-0560.

Sådan kan en M72'er se ud, når man 'falder over den' i Ukraine

Den 15. - 17. oktober. Det 27. internationale Sidevognstræf

Afholdes af Dansk Sidevognsklub på Farø, under broen. Som skrevet i sidste nummer af bladet, er deres træf bestemt et besøg værd. For generalsekretæren ligger det lidt ubelejligt, men jeg hører gerne fra medlemmer, som beslutter sig for at prøve det. Se www.sidevogn.dk

Den 3. - 5. december. Frostskaetræffen i Gislaved, Sverige

Gislaved ligger nogenlunde halvejs mellem Jönköping og Halmstad. Under 100 fra Halmstad og ikke meget længere fra Göteborg. Der vil være skilte (gule med sort pil) på den sydlige indfaldsvej til Gislaved. Arrangørerne er Sisu MC (finder!). Som jeg forstår det, så er der selvforspøjning. Her er muligheden for at prøve om mand og maskine kan klare lidt decemberkulde, og helt sikkert for at møde nogle bindegale mennesker.

Den 11. - 13. februar 2005. Det 10. internationale Gudenåtræf

Telt, selvforplejning, koldt. Et dansk modstykke til det norske primustræf, eller det svenske frostknudetræffen. Se efter opdatering på www.mchojbjerg.dk > kalender, www.mchojbjerg.dk > "fotogalleri" har nogle billeder fra 2004.

Atter en overkommelig chance for vinterkørsel og for at møde motorcyklister, der ikke er helt almindelige.

Den 25. - 27. februar. Primustræf i Norge

betrages af nogen som det ultimative vintertræf. Flemming Petersen fra vores klub deltog både sidste år og i år.

I foråret bestilte jeg et hus i en uge i september på Bornholm, hvorefter jeg sagde til min viv, at vi kunne slå 2 ønsker sammen. Hun ville gerne til Bornholm og jeg ville gerne køre motorcykel. Efter en uge var jeg parat til at afbestille igen, men hun gav sig til sidst.

Det med sidevogn, har jeg aldrig gidet, så den lod vi blive hjemme. Vi pakkede i 2 små sidetasker, en tanktaske og en rygsæk Så lærer man at prioritere.

Vi startede fredag den 3. september fra Als over Fynshav-Bøjden, Storebæltsbroen, gamle hovedvej over Sjælland, Øresundsbroen og Ystad – Rønne. Der er kun godt 300 km og den gamle russer fra 1952 kørte som en drøm. Vi boede i Vang og gik lange ture om formiddagen og kørte Bornholm rundt om eftermiddagen. Overalt hvor vi stillede dyret, blev det betragtet af mange mennesker, og vi kom i snak med en masse.

En særlig oplevelse fik vi, efter vi ved Dueodde kom i snak med en buschauffør, der hed Jens. Han mente bestemt, at vi skulle besøge Svend i Rønne, der også havde en Russer. Han havde også lidt mere at kigge på, "så tag et par timer af". Svend var gået på pension som Fordforhandler.

Under protester fra min viv kørte vi til Rønne og fandt huset, hvor en seddel bekendtgjorde: "Vi er ved søen". Da jeg på vej derhen havde set en sø, kørte vi derhen, og lidt derfra mødte vi en mand, der kunne ligne en der hedder Svend. Det svarede han bekræftende på og da han også bestod kontrolspørgsmålet (tidligere Fordforhandler), kom vi i snak.

Han havde en "ny" russer fra '93, der kun har kørt 100 km. Den gennemgik vi hvorefter rundvisningen startede. I forskellige lader og garager havde han op mod 80 veterankøretøjer stående. Langt de fleste var toprenoveret og mange med plader. For mig var toppen en BMW R 71 fra 1938 med sort plade med hånd på. Motoren er identisk med min og den var flot renoveret.

Han havde mange EMW og andre østmodeller. En afdeling var Triumph og BSA og så havde han adskillige nyere BMW'ere. En ret ny touringcykel til søndagsturen, en politicykel til hverdag og andre BMW'ere som samlerobjekter.

Han havde også 10-20 scootere, en nyere japanerMC og mange rundt i hjørnerne, så det var et helt museum. En mintgrøn og hvid Ford Thunderbird i en rigtige årgang skal lige nævnes. Selv læderindtræk-kejt var mintgrøn og hvid. Der var 3 andre amerikaner-biler, så tiden gik og det var svært at komme derfra igen.

Hen mod aften kørte vi sammen med Svend og hans kone, Ellen, til Hasle røgerierne og nød en varm røget laks og bornholmsk fadøl oven på oplevelserne.

Ellers så vi en masse på Bornholm og fredagen efter kørte vi hjem til Als, en masse oplevelser rigere. Vi havde solskin hver dag og ikke en dråbe regn. Vi kørte i alt ca. 1200 km uden problemer.

BMW R71 er den motorcykel, som i Sovjet blev bygget i kopi under navnet M72. "M" betyder **Мотоцикл** (Motocikl = motorcykel på russisk) og ikke "Molotov", som nogle fejlagtigt tror. Orla Kruse har fotograferet denne på Bornholm.

Månedens opgave!

Hvilet fabrikat motorcykel bruger denne indiske handelsmand til at transportere sine pottes og pander? Præmien for det rigtige svar er to veltilkørte russiske tændrør.

Hvis du tilmed kan fortælle antal kubikcentimeter, tankens farve og om han bruger twinsaddel, vil du få tændrørene levevet i en æske af imiteret plastic.

/red.

Det store whiskytyveri

Johannes Wraae Petersen fra Vamdrup fortalte en ganske herlig historie på turen til Ukraine i maj, som jeg synes fortjener lidt større udbredelse.

Nede i det sønderjydske havde man en dyrlæge, der nogle år var i Afrika i et ulandsprojekt. Da han kom hjem, kunne han berette om hvorledes han havde en "house boy" til bl.a. at lave mad i huset. Dette er ganske almindeligt blandt udsendte.

Nu havde dyrlægen en flaske whisky, og han syntes at indholdet forsvandt lidt hurtigere end hvad han fandt rimeligt. Derfor tager han en snak med sin house boy og henstiller til ham, at han ikke må drikke af husets whisky.

"Nej, nej da", svarer den sorte mand. Han skulle nok holde fingrene fra whiskyflasken.

Desværre blev det ved med at synke i flasken. Ikke hurtigt, men konstant.

Nu udtænkte dyrlægen en rigtig væmmelig plan. Han fandt en tom flaske magen til den whiskyflaske, der var problemet. Ja, han tisede i den tomme flaske indtil samme niveau som i den rigtige – og for god ordens skyld satte han en blyantstreg, så han kunne se, om der stadigvæk forsvandt whisky. Den fyldte flaske med det varme tis byttede plads med den rigtige.

Utroligt! Allerede næste dag kunne dyrlægen se, at det sank i whiskyflasken – og endnu mere utroligt så sank det endnu mere det næste par dage. Nu var dyrlægen virkelig vred. Han får fat i sin house boy.

- Jeg har jo sagt, at du ikke må drikke af min whisky, men det gør du jo!
- Nej jeg kan love for, at jeg ikke drikker af whiskyflasken. Faktisk så kan jeg slet ikke fordrage whisky.
Det eneste jeg gør er, at når jeg laver sovs, så plejer jeg at hælde et skvæt whisky flasken i sovsen, for at give den lidt 'karakter'

Ak, ak, ak! Den der graver en grav for andre, falder ofte selv i den. Med tak til Johannes.

Erik P

Sidste år kunne du læse om hvorledes Peter erhvervede sig ikke blot en pæn sum penge, men også tilnavnet "Stådreng" ved at stå umanerligt længe på en pæl i Gilleleje havn. I sidste nummer af dette blad kunne du erfare, at Peter gjorde det igen, men også at det medførte et bryllup. Vi må ikke snyde dig for historiens slutning, så her følger den:

Bare for at afrunde sagen om stådrengen, der fik den enestående tanke at gifte sig med sin kone. Som det huskes friede han gennem den lokale presse og hans kone blev mildest talt lidt overrasket, men da hun jo ikke er tabt bag en sidevogn, returnerede hun hans frieri med at, det ville hun gerne, hvis hun kunne blive kørt fra kirken på hans Dnepr...

Det var sgu en der fik Peter op på dupperne. Hans MC havde stået stille i to lange, år og der var ikke sket en skid. Nu blev der købt sidevogn hjem og monteret nye karburatorer tændrør osv... Til sidst afrundet med en gang monkey shine. Dvs. maling over det hele som er nydelig, men ikke skal holde længere tid. Til sidst prøveplader og ned på den lokale foderstof for at få dyret vejret. Så til syn, hvor den gik igennem første gang, (der blev ikke givet sorte penge til synsmanden).

Få dage før brylluppet stod den nu på plader og blev finjusteret pyntet så det var fryd. Da alt skulle være efter traditionen og skik følge overnattede Peter i mit ydmyge hjem for ikke at se konen et døgn før vielsen, dog havde han sin mobil med, hvor der blev udvekslet heftige ordrer angående brylluppet.

En time før selve vielsen ankom tre af klubbens medlemmer for at give følge til bortførelsen af bruden. Katalin, Banjohans, Søren fra Tisvilde og undertegnede. Vi pyntede cyklerne op med dannebrogflag og drak en øl. Banjohans var kommet på sin nyerhvervede Dnepr direkte importeret fra Polen (nydelig eksemplar af en MT16). på prøveplader. Søren på sin velskinnende 750ccm med værktøjs-

kasse lavet af en computer. Ret fedt fundet på. Katalin med en nyvasket og skinnende 650 Ural.

Peter der havde været i byen for at hente festkludene gav startsignalet, og vi buldrede alle fem mod Græsted kirke, hvor vi parkerede ud for lokalhistorisk arkiv. Præsten ankom næsten samtidigt. Søren spurgte mig om jeg kunne se en lighed med ham og en af Dalton brødrene fra Lucky Luke tegneserie. Ligheden var fascinerende og kunne ikke slippe mig under hele vielsen. Men et godt stykke arbejde havde han gjort thi Peter og Heidi så lykkelige ud.

Vi eskortere dem derefter til forsamlingshuset, hvor festen skulle foregå. Under turen derned var Peter kun iklædt smoking, da han som gentleman havde overladt sin kone den varme køredragt. Flere gange under turen råbte han til os at han ikke frøs, det var knapt til at forstå da hans tænder klaprede som en møgspreder.

Vel ankommet til forsamlingshuset blev vi budt på sandwich og øl. Dejlig dag og hyggeligt at kunne deltage. Hvada fan' finder han på næste år, hvis han skal være stådreng igen?

Jørgen Hansen
"Antikrist"

Nu, hvor vi har fat i Jørgen Hansen, er det jo længe siden, at vi her i bladet har set billeder af hans hund. Vi bringer hermed det nyeste billede, der til fulde dokumenterer, at hans legeglade dyr nok er til nogen fare for trafikken i Græsted-Gilleleje området:

Det litterære hjørne

På biblioteket finder jeg næsten altid et eller andet interessant, som jeg ikke anede eksisterede. Denne gang kan jeg anbefalde en bog fra Aschehoug skrevet af Thomas Fink og Yong Mao: "**Kunsten at binde et slips**". 85 kendte og ukendte slipseknuder. Hvordan har jeg kunnet overleve uden? Jeg var rævestolt over at kunne binde tre forskellige slipseknuder og troede, at emnet dermed var udtømt. Næh der er noget at hente her, ikke blot for mig, men for ethvert medlem af klubben. På Samsø f.eks. så jeg ikke en eneste flot slipseknude. Jeg så faktisk slet ingen slips, men det kan vi rette på her til vinter. Hvis du køber slipset langt nok, kan du måske have alle 85 knuder på samme slips til næste træf. Jeg bringer hermed 1/85-del af opskrifterne:

FRANSK KNUDE / LILLE WINDSOR KNUDE

Pavel Sudoplatov: Special Tasks

Efter jeg har anskaffet mig en sovjetisk motorcykel har jeg observeret en underlig interesse for at lære mere om livet og historien i øst. Da en af mine bekendte fortalte, at han havde en bog skrevet af den mand, der i 35 år var chef for KGB's afdeling for "særlige opgaver". Her taler vi om kidnapning, snigmord og sabotage i udlandet. Pavel Sudoplatov var samtidig med Stalin, kun adskilt fra Stalin af Beria.

Sudoplatovs erindringer må være højst ubejlelige for nogen. Man kan ikke beskyldes manden for at stikke noget under stolen, idet han dels fortæller om sin egen likvidering af exil ukraineren Konovalts ved hjælp af en bombe camoufleret som en æske chokolade, dels detaljeret om likvideringen af Trotsky.

Han begynder sin karriere som 12-årig dreng i Ukraine, hvor han gribes af revolutionen og melder sig til den Røde Hær. Fordi han kan læse kommer han til telegraftropperne og kommer til at arbejde med koder. Derfra glider han over i Tjeka'en, forløberen for KGB. Det er spændende at i agttage, hvorledes han ganske langsomt glider fra rendyrket idealisme og håbet om et nyt og bedre samfund til at medvirke i sager, der kræver blind lydighed overfor Stalin og Beria og hvor hans samvittighed må dulmes med at, "det er nødvendigt for sagen"

Da de store udrensninger kommer i 30-erne, ser han hvorledes at folk, der har været trofaste, loyale og dygtige bliver anklaget for det rene nonsens, bragt til at "tilstå" og bliver skudt eller sendt til Sibirien. Udrensningerne er omfattende – også indenfor KGB's egne rækker. Han går på arbejde i frygt og bæven, passer uhyre meget på, hvad han siger og undgår med nød og næppe at ryge med.

Under 2. verdenskrig får han ansvaret for al guerillvirksomhed bad de tyske linjer. Det er interessant her at læse, at det var svært at finde frivillige hertil i Tjetjenien. Man opdager også, hvorledes både Tyskland, England og USA arbejder på en atombombe. Da det viser sig, at amerikanerne er vældigt langt fremme med konstruktion af bomben, får han ordre til at infiltrere denne forskning. Det gør han med meget stor succes. I det hele taget er det utroligt, at KGB kunne fungere trods de omfattende udrensninger, men de var særdeles effektive. Hvis man ville infiltrere en organisation, så blev den det. Hurtigt og grundigt.

Efter Stalins død faldt Sudoplatov i unåde og blev en årrække fængslet. Han havde allieret sig med KGB-chefen Beria, som tabte magtkampen til Khrusjtjov. Beria blev skudt, mens Sudoplatov til sidst blev rehabiliteret. Beria var ikke nogen rar mand, men Khrusjtjov var sandeligt heller ikke nogen engel.

Da bogen blev udgivet i Danmark sidste år, vakte den en del opmærksomhed, fordi Sudoplatov kunne fortælle hvordan Niels Bohr i 1945 (måske uvidende) lod tilflyde sovjetiske agenter og videnskabsmænd oplysninger om USA's atombombeprojekt. Jeg kan varmt anbefale den til dig, der dels gerne vil vide mere om en mørk tid i Ruslands historie, eller om hvordan politikere ikke er kræsne med metoderne, når det drejer sig om at komme til magten.

/Erik P

Verdens højeste mand bor i Ukraine

Den 33-årige Leonid Stadnik er 2 meter og 55 centimeter høj – og han vokser stadigvæk.

Han overgik for tre år siden den hidtidige rekord på 2 meter og 44 centimeter. Snart vil han få tildelt titlen "Ukraines Stolthed", men der er flere problemer med den højde end der er ære. Leonid Stadnik frygter, at stopper hans vækst ikke snart, så må han kravle på alle fire for at komme ind i sit hjem.

Inde i huset må han enten sidde ned eller gå med bøjet ryg. Huset er bygget til sovjetisk standard, lofthøjden er hhv. 2,20 meter og 2,60 meter i rummene.

Leonid har da også verdens største håndflade. Den er 31 cm lang. Det er måske derfor, at han ikke drikker alkohol. Ethvert glas ser for ham lillebitte ud.

I modsætning til andre høje mænd, er han ikke særligt velkendt, fordi han er født i den lille landsby Podolyantsy nær Tjernobyl. Der mangler veje, så man kan køre til hans hjem. De lokale beboere bruger hestevogn til transport. Måske er det strålingen, der udretter mirakler i området; Vasily Yanov, 450 kg boede også her.

Leonid Stadnik ser ikke sig selv som nogen succes. Han har bestået gymnasium og universitet med udmærkelse, men kan ikke arbejde som dyrlæge: den kæmpestore mand skræmmer kvæget fra vid og sans.

Han mener at lægerne er skyld i problemet. De fjernede en svulst fra hans hjerne, da han var 13 år gammel, men det påvirkede hans hypofyse, og han begyndte at vokse hurtigt. I 9ende klasse var han den højeste mand i landsbyen.

Sessionslægen ville ikke tage Leonid ind i hæren, for han er platfodet. Leonid bryder sig ikke om at se sig selv. Han har ingen spejle i huset. Han har forliget sig med det vanskelige omstændigheder og værdsætter de små glæder i tilværelsen. "Jeg drikker ikke alkohol og ryger heller ikke. Jeg har aldrig smagt øl", siger Leonid.

Han har drømt om at rejse og se verden, men kom ikke længere end til hovedstaden Kiev ("De tog mig med i zoologisk have, men jeg følte mig selv udstillet") og til den regionale hovedby, Zhitomir. Manden har problemer med at rejse. Intet transportmiddel passer ham. "Jeg kan ikke gå ind i et køretøj, fordi jeg er nødt til at krumme mig sammen, og det gør folk forlegne. Jeg kan heller ikke være i en traktor. Jeg kan kun komme omkring på hestevogn.

Et andet problem for den 200 kg tunge kæmpe er at finde tøj og sko. "For 10 år siden var jeg overdyrlæge på et kollektivbrug 7 km fra min by. Jeg kørte

dertil i hestevogn, men frøs om vinteren. Mudderet ødelagde hans eneste par støvler. Han får nye støvler hvert andet år. Størrelse 60 fra en skofabrik i Zhitomir. Sokker er et lige så stort problem. Normalt går han i vatteret jakke, arbejdstøj og en kasket. Hans jakkesæt er blevet for lille. Buksebenene er 30 cm for korte.

Han har intet TV ("Jeg behøver det ikke. Har for travlt med at arbejde med mit landbrug") og ingen telefon ("Jeg fik en mobiltelefon, men det er umuligt at bruge knapperne med mine fingre")

Leonid lader til at være skuffet m.h.t. kvinder. Han mødte forskellige i skolen og på universitetet, men "fandt ikke en god kvinde".

Ingen i landsbyen lear af Leonid. Det er en lille landsby, ingen børn. Han spiser kartofler og suppe og har ikke penge nok til delikatesser. Han er bange for at blive fed. "Mine led kan dårligt klare vægten. Jeg vil blive låst til en seng, hvis jeg tager på i vægt."

Den kæmpestore mand nægter at gå til lægen. Staten betaler ham 30\$ om måneden – ca. 210 kroner. Dette beløb er for nyligt hævet med 1\$.

/fra Pravda.ru

Et kattepsykologisk eksperiment

Om der er noget jeg kan beundre ved katte, så er det deres evne til at ændre fremtidsplaner meget hurtigt.

Tag nu et eksempel som vores Arnold. Arnold var **en liderlig hankat** med meget lækker pels. Hans søster Kiba kom i løbetiden, og Arnold lod liderligheden løbe af med sig og praktiserede lidt **blodskam** ude i bryggerset, hvad der resulterede i to ting: (1) killingen Olga og (2) at Arnold ikke mere er en rigtig hankat. Kuglelejet er tømt.

Nå, Arnold havde placeret sig på en pude på stolen. **Planen for den nærmeste fremtid** gik ud på, at nu skulle han være lige så afslappet som en pakke smør i solskin. Flyde ud på puden og for det indre blik nyde gårdagens festlige indslag, hvor han havde **skidt på vores sengetæppe**.

Jeg var lige kommet ind med **støvsugeren**, og fik øje på katten. "Nu er det tid for et dyrepsykologisk eksperiment", tænkte jeg. **Lydløst** og med lange arme anbragte jeg støvsugerens mundstykke ganske parallelt med Arnolds ryg, men i en afstand af en centimeter.

Arnold sov trygt og udskiftede billeder af sengetæppet for sit indre blik. Med højre fod startede jeg støvsugermotoren på 1000 W (svarende til ca 1,3 HK). **Nu skete der noget!**

Arnold besluttede sig på brøkdele af et sekund til **at ændre fremtidsplanen**. Ikke længere noget med at ligge og fise den af. Nej, nu skulle der handles. Og det gjorde Arnold. Fra det totalt afslappede kropssprog var den **fyldt med adrenalin** fra halespidsen helt ud i knurhårene. Fra liggende til **tigerspring** på et millisekund. Hvilken acceleration!

Arnold havde hurtigere end mennesker kan tænke besluttet sig for en ny fremtid. Helt præcist hvad det nye skulle bestå i fik jeg ikke at vide, men det var tydeligt, at det var en fremtid med mindst ti meter til Erik og hans forpulede støvsuger.

Ubegribeligt hurtigt var Arnold ude af køkkenet, men **hvilken beslutsomhed, hvilken handlekraft!** Ikke noget med nytårsforsættere, eller "Det skal jeg også til at igang med". Nej en hurtig beslutning blev på forbilledlig vis øjeblikkeligt omsat til handling. /Erik

Tyveri

Dette er dårlige nyheder, for mig bekendt har ingen før mistet en russisk mc ved simpelt tyveri, men i tidsrummet 17. til 18. oktober fik Andreas Kroll stjålet sin russiske motorcykel. Han havde den stående hos forældrene, og tyveknægten(e) havde så travlt med at komme afsted, at de glemte at montere de to karakteristiske ammunitions-kasser på sidevognen. De stod tilbage på gulvet.

Der er tale om en militærgrøn MW750 (kaldes undertiden også for MB750) med følgende kendetegn:

- Stelnummer **37426**
- Militærmotorcykel med bakgear, træk på sidevognshjulet og differentialspærre
- Motoren er smukt glasblæst og har indstøbt den 5-takkede stjerne, der viser, at den kommer fra den militære produktionslinje med særlig kvalitetskontrol
- Et sløringsnet fulgte med på motorcyklen
- Håndtaget på sidevognen er under bugsering trukket skævt, så det hælder fremad.

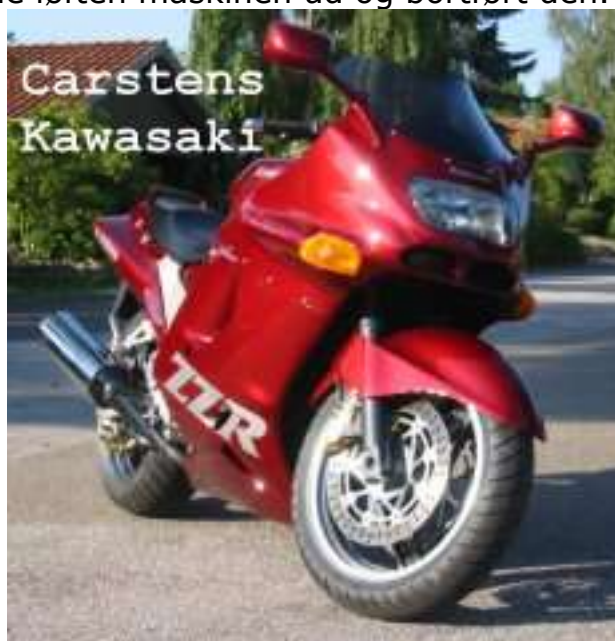
Skulle du observere denne MC, så ringe til Andreas mobil **2818-4189** – send en sms eller send en email til Dobek_Krol@hotmail.com.

.. for at det nu ikke skal være løgn, så har Carsten Schweder i Silkeborg også oplevet tyveri, men af en Kawasaki ZZR 1100. Han havde købt maskinen i Tyskland for ca. 30.000 kr og ofret næsten lige så meget på istandsættelse og udseende for derefter at sætte den til salg i den Blå Avis.

Hans hustru havd født, de var kommet hjem lidt efter midnat. Klokkeren 5 var

motorcyklen borte. Den stod i en carport bag bil og Ural m/sidevogn. Nogle *meget målrettede* og stærke mænd havde løftet maskinen ud og bortført den.

Hverken Andreas eller Carsten havde forsikret deres MC'er, som ikke var indregistrerede. Carsten Schweder havde måske også begået en dumhed ved at have sin Kawasaki stående på adressen, da han annoncerede den til salg. Hvis der nu er en ubehagelig type, som gerne vil slippe for at betale for reservedele, så kunne han jo læse i den blå avis, hvem der havde den MC stående, som han kunne bruge.

Carsten Schweder vil give 10.000 kr i findeløn. Han mindede mig også om, at hjemmesiden www.crimecode.dk, som i flere tilfælde har hjulpet biler og motorcykler tilbage til deres rette ejere.

Carsten har telefon 8651-0072 email Schweder@mail.dk

Jeg beklager, at bladet er blevet forsinket med over tre uger. Forklaringen er, at da det næsten var færdigt, havde jeg et computernedbrud. Jeg måtte købe en ny harddisk, lave geninstallation og hele molevitten – og da systemet atter kunne køre, oprendt terminen for en busrejse til Mosel og Rhinen (bestemt et besøg værd). Jeg kunne jo have blevet hjemme og redigere færdigt, men for ikke at sætte ægteskabet over styr . . .

Skulle du have skrevet noget til bladet, så ring, skriv eller email til

Erik Petersen
Høgevej 5, Bruunshåb
8800 Viborg
8667-5392 Erik@dnep.dk